

Elmarad az augusztusi lóverseny.

A növekvő drágaság miatt nem bírják a kiadásokat.

Ismeretes, hogy a gazdasági egyesület a második szegedi lóversenyt augusztus 12., 13. és 15-én akarta megtartani. Az időközben megváltozott gazdasági viszonyok, különösen a nagy gabonársk azonban keresztfülhúzták a gazdasági egyesület számításait, még pedig olyannyira, hogy az augusztusi lóversenyeket nem is tartják meg.

A gazdasági egyesület már a júniusi lóversenyt is csak nagy erőfeszítéssel és bizonytalan számításokkal tudta lefolytatni. Bár a júniusi verseny szép látogatottságnak örvendett, mégis a számadásokat alig néhány ezer korona nyereséggel zárták le.

Június óta az árak száz százalékkal növekedtek, a lovak ellátása, szállítása és az egyéb költségek elviharosítottak. A verseny megtartását csak az tehetné lehetővé, ha a fővárosi lovaregylet és az állam kétszeresére emelnék föl a már eddig is nyújtott szubvenciót. A júniusi verseny alkalmával 195.000 korona szubvenciót folyósítottak a gazdasági egyesületnek, tehát most legalább 350.000 korona szubvencióra lenne szükség, hogy a verseny reális vállalkozás legyen.

A szubvenció kiegészítése érdekében dr. Gerle Imre az elmúlt héten a fővárosba utazott s tárgyalta az illetékes körökkel. Bár a fővárosban méltányosnak találták a gazdasági egyesület kéréseit, mégis kénytelenek voltak azt elutasítani, mert a folyó évre előirányzott költségvetés semmi esetre sem engedi meg, hogy a szubvenciókat növeljék. Hosszas tárgyalások után csak annyit sikerült elérni, hogy az eredeti szubvencióhoz ötvenezer korona pótlékot folyósítsanak.

Az előbbieket szerint azonban nyilvánvaló, hogy az 50.000 korona nem biztosítja a verseny sikerét. Egyrészt a látogatás mérve is csökken a fűrdőszezon következtében, másrészt a pénzsűke is nagyobb s a totalizátor sem működhetik olyan nagy bevétellel, mint a múltban. A gazdasági egyesület számításai szerint a fölemelt szubvenció mellett a legjobb esetben is százezres korona deficittel végződhetne. Ez elhatározta az egyesület vezetősége, hogy az augusztusi versenyt nem tartják meg.

Egyébként, mint értesülünk, a síófoki versenyek is hasonló sorsra jutnak, hasonló bajok miatt.

Kállay Albert.

Vasárnap mialatt, a Széchenyi-téren ünnepi sétában enyelgett a közönség, közel a térhez, amelynek képe nekünk, szedieknek mindig megjelen, ha távolból vágyódva és szeretettel hazagondolunk, a városnak ehhez az eleven fórumához közel utolsó sóhaját sóhajtorra el Kállay Albert, Szeged egykori főispánja. Nagyon kedvelte, amíg itt élt közöttünk, a városnak ezt a palotától szegélyezett, szépséges legbelsejét, ahonnan a városháza tornya magaslik. Ott az „uj” városházán, amelynek fölépítését látta, dolgozott sok munkás éven át, s öregségében, amikor azonban még nem volt olyan nagyon öreg, roskatag ember, gyakran ült a kedves platánok alatt a pihenés óráiban. Hogy olyan széppé lett a város, abban érdemes része volt, mert Tisza Lajosnak, az újjáépítőnek volt dolgos munkatársa. Pedig férfikorban került csak ide, kevéssel azután, hogy a Tisza zord ellenségévé lett egy haragos tavasz a parti nagyvárosnak. De talán éppen azért szerette olyan nagyon a várost, mert a maga munkájának eredményét is látta szebbé, virágzóbbá épülésében.

Kállay Albert néhány napi szenvedés után hunyt el. Hosszu, szép életet élt, amely tevékeny és alkotó volt a férfikorban, derűsen nyugalmas az öregségben. Legutolsó évei lehettek csak fájdalmasak, amikor tanuja volt a nagy összeomlásnak, bár mindig a bölcs nyugalomával szemlélte a világot. Emlékét a szegedi nép, amely nevét szívébe zárta, hálával fogja megőrizni.

Kállay Albert halála.

Közölte a Szeged, hogy Kállay Albert nyugalmazott főispán, belső titkos tanácsos néhány napja súlyosan megbetegedett. Egy rozsdás szöggel karcolta meg magát, vérmérgezést kapott s ez okozta halálát. Csak három napig feküdt a Hid-utcai Schlauch-palotában lévő lakásban, ahol a nagybeteg öregurat gondosan ápolták. Látogatására eljöttek rokonai: az unokaöccse, Kállay Ödön és unokahuga, dr. Ember Elemérné Kállay Paula. Halála hosszú agónia után vasárnap délelőtt következett be. A halál híre gyorsan elterjedt a városban és mindenütt részvételt keltett. A városháza harangja is megszólalt és a torony ormára gyászlobogót tűztek ki.

Szeged város törvényhatósága a Kállay Albert haláláról a következő gyászjelentést adta ki:

Szeged szab. kir. város közönsége és törvényhatósága a fájdalmas veszteségtől mélyen megrendülve jelenti, hogy diszpolgára nagy-állói Kállay Albert ur valóságos belső titkos tanácsos, főrendiházi tag, 1922 július 30. napján elköltözött az élők sorából. Az 1879. évi árvíz rombolása után Szeged újjáépítésének első vezetői között annak legbuzgóbb munkása és negyedszázadon át mint főispán a város haladásának vezére volt. Földi maradványait 1922 július 31. napján délután 17 órakor szenteljük be a közönlődési palota csarnokában és a belvárosi sírkerbe kiserjük örök nyugalomra. Az engesztelő szentmise áldozatot 1922 augusztus 1. napján délelőtt 9 órakor mutatjuk be az Urnak a belvárosi templomban. Emlékét — ércnél maradandóbb — alkotások őrzik!

Nagykállói Kállay Albert nyug. főispán, valóságos belső titkos tanácsos, a Lipót-rend lovagjának, Szeged és Hódmezővásárhely díszpolgárának haláláról legközelebbi rokonai: Kállay Ödön és dr. Embérné Kállay Paula is adtak ki gyászjelentést.

Élete.

Nem Szegeden született, bölcsője se itt ringott. Szabolcsban van családjának, a Kállayoknak ősi fészke, de hűségesebb, együttérzőbb, munkásabb fia nem igen volt a városnak, amelyet az ő dolgos keze is segített kiemelni a hullámsírból s aztán arra a magaslatra emelni, amelyen Szeged az ország vidéki városai között első gyanánt elfoglalt.

Mint miniszteri titkár jött az árvíz esztendejében Szegedre, ahol gróf Tisza Lajos oldala mellett vett részt a rekonstrukció munkájában, amelynek végzetével a város főispánja lett. Az önálló munkakörben mutatta meg fényes kvalitásait, hatalmas munkabírását, kiváló közigazgatási talentumát és szeretetét a város iránt, amelyet töretlen energiával állított talpra a nincsetlenség elcsüggesztő állapotából. Az első perctől kezdve hitt a város erejében, életképességében és ezt az erős hitet beleplántálta a város dolgos polgárságába, a közigazgatás embereibe, akiknek igazságos, de szigorú vezetőjük és bírálójuk volt. Másfél évtizedes eredményes munkája után a „Kölcsönös Rókusok” kievickéltek a bajból, az elpusztult Szeged helyén épült új palotaváros államkölcsönös házai kezdtek értéket képviselni s nem voltak már pusztá terhek és lassankint jövedelmet hajtó ingatlanokká váltak. A város intézményei bővültek, új, nagyobbra szabott kereteit egyre teljesebben töltötte meg tartalommal a fölpezsdült élet. Kállay Albert szerető atyja volt a városnak, amelynek növekvő fejlődésében legnagyobb örömét találta. Meglátta a hiányokat és hibákat, amelyeket alkotni tudó eréllyel igyekezett pótolni, vagy kiküszöbölni.

Nemcsak méltósága szerint volt ur, de tisztaságában is. Értékes, szimpatikus emberpéldánya volt a „magyar ur” egyre ritkuló típusának, amelynek urisága nem külsőségeiben mutatkozik, hanem gondolkodásában, cselekedeteiben. Tudott dolgozni és dolgoztatni is. Mestere volt az emberekkel való bábni tudás művészetének és e művészete révén egyre sokasodtak hívői és követői, mert a tovasuhanó esztendőket során még a más politikai nézeteket vallók is belátták, hogy mindig, amit elgondolt és kivitelre érdemesnek tartott, a város érdekében történik, a város izmosodását, kulturális érdekeit szolgálja. Páratlan érzékkel mindig eltalálta azt az utat, amelyen a megállás, a visszaesés eshetősége nélkül kellett a város érdekében haladni. Nem volt a hangos szavak embere, csöndben, kurtöltetés nélkül végezte munkáját, amelynek áldásai minden téren tapasztalhatók.

Tisza Kálmán politikai iskolájában nevelkedett és ez a körülmény azt is igazolja, hogy a megalkuvást nem ismerő, szintiszta liberálisnak volt híve, vallója. Nem osztályozott soha senkit működési köre, politikai nézete, vagy vallása szerint. Mindig és mindenben az embert nézte és csakis az embert és azt az eredményt tekintette, amit valaki munkakörében fölmutatni tudott. Kifinomult izlése révén elfordult a szájkaszkodóktól és mindazoktól, akik az életben a napraforgók szokását követik és akik a konjunkturák szerint igazodnak és helyezkednek el. Csak külsően változtattak a múlt evek, a belső ember nem változott soha, olyannak maradt,

aminőnek a városba érkezése idején mutatkozott: magyar urnak, munkás polgárnak, építőnek, egyenes, megalkuvást nem ismerő, makulátlan jellemnek és emberszerető embernek.

Nagy munkásságában jutott ideje a csöndes öröme élvezésére is. Szerette a társaságot, de nagyon megválogatta azokat az embereket, akiket közelebb engedett magához. Vadászkirándulásain, szórakozásokban is gyakran beszélt meg bizalmas környezetével a város ügyesbajos dolgait. Szerette a virágokat. Ujszegedi kertjében Gül Baba módjára ápolta a rózsatöket, amelyeknek szépségében nap-nap után gyönyörködött. Kis kertje olyan tiszta és szép volt, mint a lelke, csupa harmónia és egyenesség.

A koalíció idejében megvált főispáni állásától, amit egy negyed századon át viselt. Közben betöltötte a csongrád megyei, hódmezővásárhelyi és szabadkai főispánságokat és ahol csak működött, áldás fakadt munkája nyomán. Erdemeit mindentűt elismerték. Neve élni fog Szeged városában, ahol leghosszabb ideig tartózkodott, ahol a legtöbbet dolgozott, alkotott és ahol megvetette alapját a város jövőjéé boldogulásának.

Azikor a főispánságtól visszavonult, a legnagyobb tisztelet és szeretet környékezte és soha már nem állt a város élén, a torony alól gyakran fölkeresték, hogy bölcs és megfontolt tanácsait kikérjék.

A háborús esztendőket megszakítatlanul itthon töltötte, nem mozdult ki a városból, pedig nyári időben a Tátrát nagyon szerette, ahol a muliban együtt barangolt Szilágyi Dzsózsef. A forradalmi idők ránehezedtek lelkületére és az ország megcsönkítése mély nyomokat hagyott kedélyein és érzésvilágán. Egyenes testtartását az idő meggörnyesztette. A 81 éves öreg urat minden szegedi ember ismerte s ahol csak megjelent, tisztelettel köszöntötték. A gondviselés megkimélte a nyugos és hosszú betegségtől. Pár napig volt beteg és a vérmérgezés okozta baj hamar végzett vele.

Nemes és tisztelt alakja eltűnt a szegedi platánok alól, amelyeket az ő utasítására ültettek és vele eltűnt ennek a városnak egyik legmunkásabb, leghasznosabb polgára, aki míg élt, példájával is hatott. A város hálásan fogja megőrizni Kállay Albert nemes emlékét.

A temetés.

Kállay Albert végtisztességének megadását a város újraalkotásában kifejtett több évtizedes lelkes munkájának kegyeletel elismerésül Szeged a maga részére kérte ki. A holttestet a kulturpalotában ravatalozták föl. A fölravatalozás a palotának fekete drapériákkal bevont és délszaki növényekkel földszíntet előcsarnokában történt. Kállay Albert égből gyertyák között viaszárga arccal feküdt ravatalán, arcan alig érzhető változást okozott a halál. A koporsón nagy, élővirágokból font koszorú. Szalagján ezzel a fölirással: Szeged szab. kir. város díszpolgárának.

A ravat. előtt feküdt Hódmezővásárhely koszorúja, amelynek szalagján ez a fölírás áll: Hódmezővásárhely városa — érdemes volt főispánjának. Ezenkívül tömérdek koszorú volt még a ravatal körül elhelyezve, amelyeket a különböző társadalmi egyesületek és a megboldogult ismerősei helyeztek el kegyeletük jeléül. A ravatalhoz sorra járulak az elhunyt személyes ismerősei, ahol a részvétnyilatkozatokat a család képviselőjében megjelent

Ha egy próbát

tesz meggyőződhetik, hogy

cipőszükségletét

legjobb minőségben és legolcsóbb áron csak a

Cipésziparosok Termelő Szövetkezetében

Csongrádi-sugárut 9. sz. alatt szeresheti be. 1256

Egyetemi hallgatóknak árkedvezmény